

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt IV. De caussis quasi Efficientibus harum Apparitionum, siue de
occasionibus quæ quodammodo caussæ Apparitionum dici possunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

dent; hoc nomine videri desiderant; se aliis præferunt, melioresque existimant, vnde & suum facile iudicium, aliorum etiam Prælatorum Ecclesiæ anteponunt: & suis opinionibus quamuis falsis, ita adhærent, vt nullis rationibus ab iis dimoueri possint.

CAPVT IV.

De causis quasi Efficientibus harum Apparitionum, siue de Occasionibus, quæ quodammodo cause Apparitionum dici possunt.

*In harum numero sunt,
Quorundam pius affectus;
Impietas, & studium vindictæ,
Nutatio in fide.*

*Indignitas sumentium Sacramen-
ta;
Profanatio eorundem;
Studium cognoscendi mysteria no-
stra religionis.*

I. **E**stat, vt occasiones harum Apparitionum, indagemus, quæ quamuis propriè causæ Efficientes dici non debeant: quia tamen cum iisdem aliquid habent commune, hic potius quàm alio loco sunt assignandæ: simulque quid iusti æquitatisque contineant aperiendum, & illud quidem, præsentè capite, posterius sequente.

2. Principio igitur inuenio, quorundam pium vt apparet, desiderium, his Apparitionibus occasionem dedisse. Docet hoc exemplum Plegili Presbyteri, qui post-

quam precibus à Deo contendisset, vt Christi sibi sub peregrinâ specie visio contingeret: voti factus est compos; atque Christum in infantis figurâ, in altari conspexit, eundemque contrectauit, complexus est, osculatus est, quemadmodum testatur Paschasius Episcopus Corbeiensis, lib. de corp. & sanguin. Domini in Eucharistiâ, cap. 14. Huc refero orationem, desiderij testem, B. Gregorij, præsentisque populi, quâ mutationem hostiæ in peregrinam speciem, obtinuisse videntur à Deo; quando mulier Sacramentum sumptura, in risum dicitur profusa, quod corpus Domini diceretur à B. Gregorio, quem ipsa panem cōfecerat. Orationem quoque duorum Abbatum, qui idem à Deo creduntur petiuisse, in gratiam Abbatis, qui de veritate Corporis Christi in Sacramento dubitauit. Historiam rei gestæ habet Metaphrastes in vitâ Arsenij.

3. Deinde iisdem occasionem dederunt impietas atque studium vindictæ, quam quidam de Christo sumere desiderârunt. Nam quam in propriâ personâ ipsi, tanquam in cœlo ad Patris dexteram residenti, contumeliam atque ignominiam inferre non potuerunt, voluerunt inferre sub Sacramento venerabili, latenti. Hoc nomine damnantur Iudæi, qui Sacramentum à sacrilegis Christianis emptum, pugionibus confoderunt; atque vt Christus se in Sacramento proderet, impiis vocibus postulârunt. Horum nos meminimus p. 1. c. 1.

4. Præbuit etiam occasionem quorundam in fide nutatio, siue de veritate corporis Christi dubius animus; vt Sacerdotis illius, cuius meminit Platina in Urbano IV. Amalphitani quoque Episcopi, de quo Damianus tract.
de mi-

de miraculis apud Surium, tom. 7. Et Adolphi de Dioferne apud Cæsarium, l. 9. c. 1. vt mulierem omittam atque Abbatem, quorum n. 2. huius c. facta mentio.

5. Quarto præbuit occasionem temeritas, Sacramenta corporis & sanguinis Domini, impurâ conscientiâ tentantium sumere. In horum numero est mulier, cuius meminit Sigebertus, ad Añum Domini, 1180. Sacerdos quoque malæ vitæ, de quo in vitâ Hugonis. Huc refero eos, qui non satis reuerenter Sacramenta tractârunt, inter quos forte fuit Coloniensis, qui quam sumpserat sacram hostiam, per vomitum eiecit. Vide p. 1. c. 1. n. 4.

5. Quinto loco sunt, qui Eucharistiam in profanos vsus conuerterunt. Primùm ille, qui in aluearia iniecit spe conseruandarum apum; deinde mulier, quæ suafu malefici eandem certis carminibus incantauit, vt eadem maritum ab adulterio auocaret; tertio alia non minus temeraria, quæ prunis impositam credidit valere ad amorem mariti sibi conciliandum. Exempla hæc ad longum posita sunt p. 1. c. 1. [Huc quoque referenda videtur mulier Augustana, de quâ ibid. addit. n. 1. etsi ex historiâ non satis apparet, quo animo hostiam asseruârunt.]

6. Sexto loco, dedit his Apparitionibus occasionem, studium siue voluntas cognoscendi mysteria Religionis Christianæ. Hæc locum habuit in Windekindo Saxonie Duce; atque Hebræo, cuius in vitâ B. Basilij meminit Amphilochius. Et ille quidem vidit de manu purpurati Sacerdotis, pulchellum infantem ad os communicantium, transire; hic per manus Basilij, infantem communicantibus partiri. Res notæ sunt ex iis, quæ, p. 1. c. 1. sunt dicta.

8. Et hæc quæ diximus, Apparitionibus à nobis p. 1. c. 1. allatis occasionem dederunt; potuerunt & res plures dedisse; fortè etiam dederunt plures; sed hæc præcipua sunt. Aliquando etiam ex hominum parte nihil potuit, fuisse, & Deus suas habuisse causas, cur accidere easdem voluerit; quæ ut nobis sunt ignotæ, ita Deo notissimæ atque iustissimæ.

CAPUT V.

An cum, vel sine hominum peccato, aliquando acciderint hæc peregrinæ, & inusitatæ in Sacramento Apparitiones?

Quidam non peccarunt datâ ipsis occasione;

Fortè & bene fecerunt.

Quidam grauius peccarunt; ut qui dubitarunt de veritate Sacramenti;

Qui indignè ad Sacramentum accesserunt;

Qui idem in profanos vsus conuer-

terunt;

Qui sauiuerunt in Sacramentum;

Non videntur absq; omni peccato fuisse omnes, qui has Apparitiones optarunt;

Non videtur licitum easdem optare,

Id insinuant in similibus rebus,

B. Augustinus & Gerson, &c.

I. Vid iusti æquitatisque, in dictis iam Apparitionibus fuerit, & vtrum aliquod aliquando hominum, huc delictum interuenit, hoc capite est explicandum. In quibusdam facilis est responsio; in aliis difficilior. Nos tria re-
ctè, verèque dici existimamus, quæ breuiter adiungimus.

2. Pri-